Românul are, în sfârşit, ideea de „nimic", al cărui caracter relativ poate fi discutabil; dar are mai ales ideea de „nimicire", care are un sens existenţial netăgăduit.

Dar, ca şi în cazul „plinătăţii", acest „nimic" îşi trage rădăcina de la o idee cantitativă, care înseamnă „nici o bucată". Lipsa de calitate şi caracterul mărginitor al negaţiei rămân deci confirmate pe deplin ca tendinţe ale spiritului.

Cele spuse mai sus nu trebuiesc judecate, fireşte, decât ca nişte aplecări sau tendinţe ale spiritului românesc, ci nu ca poziţii absolute. Faptul însă că nici „aievea", nici „ba", nici „nimic" nu au generat distincţii filosofice, în afară de acţiunea de a „nimici" sau a „desfiinţa", accentuează însemnătatea acestor tendinţe.

Abia ideile de „nimicire" şi „desfiinţare" atestă tendinţe mai consistente ale spiritului românesc de negaţie a fiinţei. Dar dacă aceste negaţii ale ei au un caracter mai apropiat ontologic – întrucât nu mai tăgăduiesc, în aparenţă măcar, numai felul, ci însuşi faptul de a fi –, ele sunt legate de un înţeles incontestabil